Dadatak da „Chryścijanskaj Dumki“

№ 11 Vilnia, śniežań 1938 h. Hod I.

Sława Bohu na vyšyni!..

950-hodździe Chrostu Biełarusi

(988-9 – 1938-9)

U 988-9 hodzie, znača 950 hadoŭ tamu, św. Uładzimier Vialiki, kniaź kijeŭski, pryniaŭ sam chryścijanstva i zahadaŭ achryścić ukrainski, biełaruski i rasiejski narody. Sioletni hod takim čynam, jak dla henych narodaŭ, tak i dla nas Biełarusaŭ, jość hodam jubilejnym. A zatym, što chryščeńnie ŭsich uspomnienych narodaŭ jašče adbyvałasia i ŭ 989 h., dyk i nastupny 1939 h. až da 15.VIII budzie jašče ličycca tak-ža jubilejnym.

Vialiki hety jubilej śviatkujuć Ukraincy, Rasiejcy, śviatkujem jaho i my Biełarusy. Ale ŭ čym-ža jaho vielič? U tym, što 950 hadoŭ tamu naš narod pakinuŭ pahanstva i staŭsia vyznavalnikam Chrysta, pryniaŭ najpryhažejšuju na śviecie relihiju, abjaŭlenuju nam tym-ža Chrystom Synam Božym; z chryścijanstvam narod naš dałučyŭsia da siamji kulturnych narodaŭ, paznaŭ hramatu i aśvietu. Ad času pryniaćcia ŭ nas chryścijanstva až da siańnia Kaścioł-Carkva byli zaŭsiody najlepšymi našymi pravadnikami i praśviacicielami, jak u spravach dušy našaj, tak i ŭ spravach našaj kultury i praŭdzivaha postupu. Ad pačatku až da siańnia chryścijanstva było ŭ nas najlepšaj aporaj biełaruskaha narodu i dziejnikam jaho raźvićcia. A kali što błahoje dla nas z boku chryścijan dzieicca, dyk heta vina ludziej, a nie chryścijanstva.

Voś-ža treba i vam, biełaruskamu maładniaku, tak-ža śviatkavać sioletni vialiki jubilej 950-hodździa chryščeńnia Biełarusi. Ale jak? Pradusim treba astavacca viernym chryścijanskaj navucy, nia hledziačy na ahitacyju i roznyja nahavory našych damarosłych biazbožnikaŭ. Treba byvać pravasłaŭnym u carkvie, a katalikom u kaściele i malicca z biełaruskich malitaŭnikaŭ. I heta budzie sapraŭdy śviatkavańniem, budzie aktam na česć chryścijanstva z pryčyny jaho 950-hodździa ŭ našym narodzie.

На сьвятую дарогу

Па сонных абшарах ідзём мы ўпярод,
Над намі ноч вісьнець цямрой,
І відзім ў далі як ірдзіцца усход
Чароўна прыгожай зарой.

Ашчуп'ю ідзём перамогшы драмоту,
Сьляды астаўляем на раняшніх росах
І знаем, што ёсьць дзесь сьвятая дарога,
Што знайдзем яе мы пры сонцавых косах

П. С.

Z nadychodam zimy

Viecier vyje i hałosić,
I šałochcić pad armiak,
Zimna dzietkam biehčy ŭ školu
I prastynie niebarak.

Łužy lodam zamuruje,
Śnieham hrudu zaniasie,
Słovam, novy uvieś vyhlad
Na ziamli i na strasie.

Ej, chutčej ty dzied Marozka,
Staŭ-vaziory marazi,
Nadakučyła nam biednym
Uściaž ciahacca pa hrazi.

B. Kažemiaka.

Na Kalady

Pračystaja Dzieva Papraducha

Pračystaja Dzieva siadzieła sabie na svaim załatym prastole i spahladała ŭniz na ziamlu. A ziamlu pakryvali cieni hrechu i śmierci. Spahladała Pračystaja tudy i biazmiežnaja miłasernaść ahortvała jaje. Z tuhoj u sercy dumała jana pra toj čas, kali ciemru ziamli projmie abiacanaje śviatło. Boh Ajciec adkryŭ užo jej tajnicu, što jaho ŭłasny Syn zbavić hrešny śviet. Syn Božy zyjdzie na ziamlu i budzie trudzicca i ciarpieć razam z ludźmi. I ništo z hetaha hora i ciarpieńnia i bolu, jakija ziamla dastaŭlaje ludziam, nia minie jaho. Hoład i choład, bol i niadolu budzie ciarpieć jon užo z pieršaj časiny žyćcia. Apropača-ž taho zaznaje žorstkaha praśledu i pahardy. A na kaniec pryjdzie śmierć strašnaja, śmierć, jakaja zdarajecca na ziamli najhoršym. I nia budzie jon mieć dzie hałavu pryklanić.

I zdryhanułasia Pračystaja i stryvožyłasia silna.

— Ach, — dumała jana — kali-b tak ja... o, nie, pra heta ja nia važusia navat i padumać! Jak možna mnie hetaha žadać! Ale možna mnie budzie być haspadyniaj u jaho, u matki jaho vyručać ich u pracy zrańnia da viečara. O, jakby ja ŭvichałasia, kab tolki jana nia trudziłasia, kab mahła ŭvieś čas pieścić i hałubić svajo dziciatka dy akazvać jamu svaju luboŭ, jakoju tolki matka moža daryć svajo dziciatka. A ja trudziłasia-b, najciažejšuju pracu rabiła-b i nie žadała-b za heta nijakaj inšaj naharody, jak tolki łaskavaha pahladu Matki, a časam tak-ža i pahladu vočkaŭ Božaha Dziciaci.

Kali jana hetak u dušy razvažała sabie, zdavałasia jej što jana sapraŭdy tak budzie i serca jaje zabiłasia žyviej Jana paviasialeła i vočy zajaśnieli radaściaj. Až aniołki pytalisia ŭ jaje:

— Pračystaja Dzieva, čamu Ty takaja viasiołaja?

— O, aniołki — adkazała jana im — ja budu słuhoj Boha.

Kali-ž aniołki stajali ciapier navokał jaje i dzivilisia, pryjšło jej na dumku, što jana ŭžo ciapier moža rabić štoniebudź dla Božaha Dziciatki. J jana skazała aniołkam:

— Pryniasicie mnie vieraciano i voŭny.

Aniołki pryniaśli. Ciapier chacieli jany viedać, što heta

ŭsio znača. Ale Maryja tolki ŭśmichnułasia miła i nie skazała im ničoha. Pakazała tolki na doł, na ziamlu i havaryła:

— Niedaloka ŭžo toj čas! Ja chaču ŭžo praści, kab było hatova, jak naśpieje toj dzień.

I jana prała nitki biełyja, jak śnieh, na adziežku dla Jezusika. I kali prała tak pilna, tak staranna, nia raz žmutki bieleńkaj voŭny vypadali z jaje ruk i lacieli na ziamlu. A niabiesnyja anioły chapali ich na krylli i zanosili ŭ dalokija vakolicy ziamli, i dzie jany ŭpali na ziamlu, tam upivali ŭ siabie

Dobraja rodnaja knižka
jość najlepšym kaladnim
padarkam dla dziaciej.

vilhać, dastavali rastki i karenčyki i stavalisia raślinkami, raśli, dastavali listočki i pupuški, a jak pieraćvili, krasavalisia bieleńkimi nitačkami, jak najdalikatniejšaja voŭna. I dahetul rastuć hetyja kvietki na vilhotnych miascoch, a narod naš, aprača zvyčajnaj nazovy „čyścik“, zavie ich tak-ža Božaj Adziežkaj...

(Z ukrainskaha: „Марійські Легэнды“).

Лясная казка

Пасьвячаецца беларускаму маладняку.

Рос вялікі яловы лес. Стройныя, высокія ёлкі дасягалі сваімі вяршынамі аж да неба і схіляліся ад ветру адна да другой, як-бы шапталіся між сабой пра нейкія тайны. А ўвойдзеш у лес, — дык у ім цёмна, быццам вечарам, бо галінамі дрэвы закрывалі сонечны сьвет.

Але нядоўга красаваўся гэты лес, — прыйшоў і яму канец. Адну зіму найшло людзей з тапарамі і з піламі і бязлітасна пачалі рубаць ёлкі. Спуджаныя птушкі паразьляталіся ў розныя бакі, шукаючы сабе прытулку. Зьвяры таксама паразьбягаліся хто куды. Хутка па вялікім лесе і спаміну ня было. Асталася адна толькі старая ёлка. Ня зрэзалі яе, бо была дуплаватая. Сумна ей было глядзець, як яе таварышак, а часта дачок і ўнучак рэзалі, клалі на сані і везьлі на раку на сплаў.

Асталася пасека. Прыйшла вясна, пачаў расьці бярэзьнік, асіньнік, лаза. Скуль гэта ўсё ўзялося? Думала старая ёлка. Гэта пэўна вазакі прывезьлі насевак разам з сенам. Але пачаў так-жа расьці і ельнік. Толькі што рос ён паволі, яму было цесна. І жаліўся ён сваей бабулі старой ёлцы, што яму гэтак цяжка прыйшлося. Цешыла бабуля сваіх унукаў, малады ельнічак. Яна казала, што гэныя прыбыўшыя госьці слабыя, што ёлачкі іх напэўна перажывуць і перамогуць.

Так і сталася. Ішлі гады за гадамі. Рос асіньнік, бярэзьнік і ельнік, а лазы і спаміну не асталося. Яна як за ўсіх слабейшая, скора пасохла. А ельнік паміж бяроз і асін пяўся ўверх, аж наканец выткнуў свае галоўкі вышэй за іх і пачаў іх закрываць сваімі лапкамі.

Пачалі тады ёлкі хваліцца сваей бабулі, што ім ужо лепей, што ўжо яны маюць чым дыхаць, могуць грэцца на сонцы і што ўжо мала баяцца бяроз і асін. А бабуля далей іх цешыла і заахвочвала стойка трымацца і цярпліва чакаць перамогі.

Так яно і сталася. Ельнік пакрыў усё кругом і зьліўся ў вярху ў вадну масу, а бярозы і асіна не маглі расьці ў цесначе і цемначе і па колькі гадох пасохлі.

Астаўся адзін толькі ельнік. Старая ёлка-бабуля часта вяла гутарку з маладымі, успамінаючы мінуўшае. Але прыйшоў час і ёй прышлося расстацца з гэтым сьветам. Узьнялася раз страшэнная бура і зламала старую дуплаватую ёлку. Астаўся адзін маладняк расьці, красавацца і рассяваць свой насевак.

П. Ш.

Kaladniaja nočka

U chałodnuju, śnieżnuju dy bliskučuju noč išoŭ śviaty Mikoła pa śviecie i nios dla dziaciej svaje cacki. Miašok byŭ napchany vialiki. Stary śviaty zmučyŭsia, prysieŭ pad ścianu i krychu zasnuŭ.

A ŭ miašku ciesna dy ciomna, — sprykryłasia cackam siadzieć tam. Hop, hop — davaj skakać. Raźviazaŭsia miašok i ŭsie pavyskakivali. Vialikaja radaść usich apanavała. Davaj jany pamiž saboj hutaryć.

Hrabli, łapatka, vozik, chatki, młynki, busły, miačyki, talerki, šklanački, zbanočki, lalki, voziki, sanački, koniki małyja, bolšyja, usie razam šumiać, turkočać. Zrabili jany naradu i pastanavili: nia budziem čakać pakul prabudzicca śviaty, sami pajedziem u śviet, da ludziej! I davaj pakavacca: kaniej u vazy, sanki, bryčki i hajda ŭ darohu! Ale ŭ jaki bok, kudy paviarnucca?

— Naleva!

— Naprava!

— Pa niebie!

— Ziamloj!

— Jedzim tudy, za słupom žyvuć ludzi!

— Nie! Ja viedaju lepiej!

— E, durny! Nia tudy!

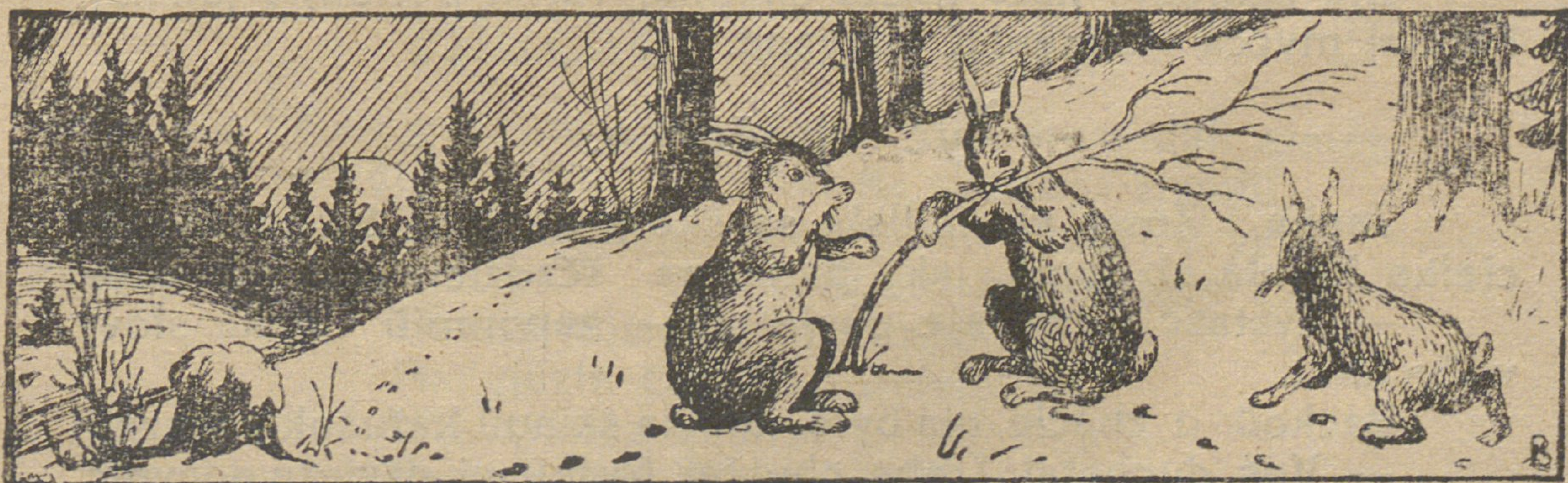
I pačali svarycca, ledź da kułakoŭ nie dachodziła. Ale tut prasnuŭsia śviaty Mikoła i jak kryknuŭ:

— Cicha! Chopie hetaj hulni!

I cacki ŭžo nie svarylisia kudy im jechać, tolki ŭsie cichańka — šlap, šlap, jak miačyki, paŭskakivali ŭ miašok.

Śviaty staryčok, adpačyŭšy, uskinuŭ ciažar na plečy i pajšoŭ u bližejšuju viosku, dy amal usie cacki i razdaŭ viaskovym biednym dzietkam.

S. Ž—o.

BIERAŽY SVAJO ZDAROŬJE!

Novaja kašula.

Sionnia Ihnatka pryjšoŭ u školu ŭ novaj kašuli i novych portkach. A da taho chadziŭ jon zaŭsiody abdziorty — nadta ŭžo baćki jaho byli biednyja. My i pačali pytać jaho ab abnoŭkach.

— Matka pryniesła mnie ŭsio heta z horadu, ad ciotki Ahaty, — adkazaŭ Ihnat.

— U ciotki Ahaty Piatruk pamior, niama kamu nasić jaho adziežu, voś jana i dała mnie.

Prajšoŭ tydzień. Raptam Ihnat pierastaŭ chadzić u školu: nia chodzić dzień, nia chodzić druhi. Susied Ihnata Antoš paviedamiŭ, što Ihnatu zabaleła horła i jaho advieźli ŭ balnicu.

Vučycielka zaniepakoiłasia, pabiehła da matki Ihnata daviedacca ŭ čym sprava.

Na druhi dzień jana nam skazała:

— U ciotki Ahaty chłopčyk pamior ad dyfterytu, heta nadta zaraźlivaja chvaroba. Ihnat zaraziŭsia cieraz bializnu i adziežu, jakija dastalisia jamu ad Piatruka. U chatu da Ihnata nie chadzicie, bo i vy zaraziciesia. I ŭ školu nie chadzicie try dni, my budziem usio myć u joj.

Narabiŭ nam Ihnatka kłopataŭ svajej novaj kašulaj.

Cystaja adzieža.

Adzieža pavinna być čystaju.

U brudnaj adziežy i bializnie razvodziacca roznyja chvaroby. Brudnaja adzieža zabrudžvaje skuru, jakaja pavinna być čystaju.

Cieraz skuru čałaviek taksama dychaje i cieraz jaje vychodzić z čałavieka pot. Pahladzicie ŭ pavialičalnaje šklo na svaju skuru i vy pabačycie maleńkija dziurki, cieraz jakija mianiajecca pavietra ŭ našym ciele. Kali hraź zabje hetyja dziuracki, to skura nia moža dychać.

Dla zdaroŭja heta nadta škodna. Tamu patrebna jak najčaściej mycca i źmianiać bializnu.

Žyć chočacca.

Janka i Zosia viarnulisia sa školy damoŭ. Sionnia vučycielka kazała ab tym, jak patrebna ščadzić svajo zdaroŭje.

— Čystaść i śviežaje pavietra, — zapomniŭ Janka słovy vučycielki.

Baćkoŭ u chacie nia było. Janka ścinuŭ kažušok i skazaŭ:

— Voś duchata! Treba chutčej fortku ci dźviery adčynić. Ja adčyniu a ty, Zośka, padmiaci padłohu i vytry pył.

Baćka dziaciej byŭ u časie vajny ŭ Niamieččynie ŭ pa-łonie. Nahladzieŭsia na tamašnija budynki i najpierš jak viarnuŭsia damoŭ, zrabiŭ u chacie fortku.

Pryjšła z dvara matka.

— Što heta? Na dvare maroz, a vy fortku adčynili!

— Žyć chočacca, mamańka. Siońnia vučycielka kazała: „Chto žyvie ŭ duchocie ci brudzie, toj pamre ad suchotaŭ abo ad jakoje inšaje chvaroby."

Maci zaśmiajałasia. Potym u siamji zaŭsiody pačali adčyniać fortku. V. P.

Cikavaja knižka, ale nijak nie mahu pračytać!...

Hłuchoj vosieńniu

Pažoŭkła liście pyšnych dreŭ,
Svajo zakončyŭšy žyćcio,
I viecier śvišča svoj napieŭ,
Zryvaje kvołaje liścio.

Zaloh tuman u dali siniaj,
Kałyša sonnuju ziamlu.
Paŭciakali ptuški ŭ vyraj,
Ludziam źviastujučy zimu.

Uboha vosień i hłuchaja!
Nadyjdzie čas, što projdzieš ty—
Užo chutka zaihraje
Pramienčyk ščaścia załaty.

B. Kažemiaka.

Vosień

Voś i vosień, naša matka,
Cełу hod da nas išła,
Dy z saboj chatul vialiki
Na plačach siudy niasła.
Jaje ždali ziemlaroby
Praz viasienku jak haścia,
Ni adzin ciarpieŭ chvaroby
Dyj pad boki kałaćcia.
A ciapier snapki małocim,
Što znajšli u chatuli —
Dziakuj Bohu, my sialanie
Choć uvosień adžyli!...

V. Z.

Восень

Ўсё кругом пажаўцела —
І трава і на дрэвах лісты;
І на полі усё апусьцела,
Ня цьвіцяць у садочку цьвяты.

Пачаў селянін малаціць,
Каб было што скаціне даваць,
Каб ў млын было што звазіць,
Каб было на зваротак прадаць.

Дождж ідзець і на вуліцы гразь,
Аб'ядаюць вароны рабіны,
Болей кволы на двор ня вылазь,
Задрыжыш, як лісточак асіны.

П. Ш.

Як паўсталі розныя народы

(Байка)

Даўно, даўно была гэта гісторыя; расказвалі яе старыя людзі, а я ўзяў і запісаў, каб пасьля падзяліцца ей з сваімі маладымі прыяцелямі.

А было гэтак; тры родныя браты йшлі па сыпкіх пясках пад гарачым сонцам афрыканскага сонца. Перад імі — бязмежная пустыня; кругом ані кусточка, дзе можна было-б схавацца ад сьпекі і ані каплі вады, каб хоць змачыць засьмягшыя губы. Браты гэныя выбіліся з сіл. Аж вось раптам убачылі групку пальмаў і з радасьцяй туды ськіваваліся. Яны спадзяваліся знайсьці там ваду і хоць крыху ўспакоіць сваю прагу.

Малодшы брат ад усіх быў зьвіньнейшы. Ён першы туды дабег і, убачыўшы ставок, напіўся вады і выкупаўся, а выйшаўшы з вады стаўся белым.

Тады падыйшоў сярэдні брат. Напіцца і ён напіўся, але выкупацца было ўжо замала вады, дык ён толькі крыху абмыўся, так што цела яго сталася ня белым, а жоўтым.

Апошнім прыбег старэйшы брат. Дарэмна ён прытуляў свае засьмягшыя вусны да вільготнага пяску, жадаючы выціснуць хоць адзін глык вады, каб асьвежыць свае спрагненыя грудзі, але вады ня было ўжо ані каплі; гэны брат і не напіўся і не абмыўся, — спаленае сонцам чорнае яго цела гэткім засталося назаўсёды.

Тады між братамі паўстала заўзятая сварка, пачалі адзін другога ня любіць і разыйшліся яны ў розныя бакі сьвету, як непагоджаныя ворагі. Ад іх паўсталі розныя народы: белыя, жоўтыя і чорныя. **П. С.**

MAŁADNIAK PIŠA

Pieračytavajem „Zorku".

Kryvasielcy, Brasłaŭski pav. Nastała vosień, usiudy hłucha, listy z dzieravaŭ paablatali, pa darohach hrazka. Ptušynych pieśniaŭ nia čuvać, usie paŭciakali ŭ dalokuju ciopłuju staranu. Astaŭsia z nami badaj tolki vierabiej, saroka i varona. Nastajuć doŭhija viečary, a my ŭsie, maładniak biełaruski, biaremsia čytać dy pieračytavać „Zorki" novyja i staryja numiary. „Zoračka"! Vielmi my tut žadajem, kab Ty dy čaściej vychodziła! Vielmi my hetaha žadajem!

Vitalis Juran.

Biełaruski maładniak pa navuku ŭ Ameryku

U prošłym hodzie dva biełaruskija chłapcy i adna dziaŭčyna z vioski Klešniakoŭ, Ščučynskaha pav. vyjechali ŭ Złučanyja Štaty Ameryki pa navuku. Tam imi apiakujecca viedamy biełarus ks. prafesar Janka Tarasevič. Da ks. Jazepa Rešecia jašče niekalki chłapcoŭ i dziaŭčat źbirajecca pajechać taksama pa navuku.

A biełaruski maładniak u Amerycy na dobry hrunt traplaje. Na čužynie biełaruski duch vielmi dobra hartujecca. Chto tolki z biełarusaŭ kali viartaŭsia z zahranicy, to jon zaŭsiody pakazvaŭ nam vialikuju luboŭ da svajho kraju i narodu. Pa henych dzieciach, što vyjechali, užo ciapier možna paznać, što z ich buduć ludzi. Jany dobra vučacca i viaduć siabie jak najlepiej. Jany raźvivajuć u sabie zdarovaje ziernie biełaruskaj lubovi da rodnaha kraju i biełaruskaha narodu.

U nas ciapier jość nadta ciažka vyjści ŭ ludzi i ćviordym, stałym biełarusam astacca, a ŭ Amerycy inakš — tam maładniak pad dobrym dahladam vyprabavanych biełarusaŭ ks. ks. J. Taraseviča i J. Rešecia.

Mnohich ja znaju ludziej, što z pad biełaruskaj strachi vyjšli, ale pa šyrokim śviecie jany rastraśli ŭsio biełaruskaje, viarnulisia z Ameryki vučonymi i tutaka zaniali stanovišča ŭ hramadzianstvie, ale dla biełarusaŭ jany astalisia bieskarysnymi. Maładniak naš, što jedzie ŭ Ameryku, u ich ślady nia pojdzie.

Dzied Anuprej.

Moža vydumaju novy samalot...

Usiačyna

Cikavaści

49 hradusaŭ marozu ŭžo sioleta było ŭ Sibiry ŭ Vierchajansku (najchaładniejšaje miesca na śviecie).

Hrošy na zbroju. U 1932 h. usie dziaržavy na śviecie vydali na zbroju da 4 miljardaŭ dalaraŭ. A sioleta badaj u čatyry razy bolš — 15 miljardaŭ!

Śniehu ŭ Karpatach navaliła niadaŭna na metr.

Najstarejšaje dreva na śviecie raście ŭ Meksycy; heta ość cyprys, jakomu naličajuć da 10 tysiač hadoŭ.

Prykazki

Hość jak niavolnik, lažyć choć i ŭ piarynu pałožać.
Hraza ŭ les nia chodzić, a pa ludziach.
Hrozny rak, dy zzadu vočy.
Hrošy kruhłyja, dziela taho i kotkija.

Zahadki

Jon uparty i puzaty, mocna bjuć jaho rabiaty. A čamu-ž jaho ŭsie bjuć tak? Dy tamu, što jon nadźmuty. (Miač).

Na hrádcy doŭhi i zialony, a ŭ boćcy žoŭty i salony. (Ahurok).

U ziamli siadzić, chvost u vierch hladzić. Cukar z jaho možna zrabić i smačny boršč zvaryć. (Burak).

Žarty

* * *

Pytaŭsia Biełarus Maskala:
— Kali ŭ vas Vialikdzień?
— U Piatroŭku.
— Nie, nia toje. Kali ŭ vas Vaskrasieńnie?
— A! U nas štotydzień Vaskrasieńnie byvaje.

* * *

U adnaho haspadara zaharełasia chata:
Ludzi źbiehlisia ratavać, a cyhan staŭ dyj kryčyć na ŭsio horła:
— Hasicie, ludzi, hasicie!
— A ty-ž čamu nie pamahaješ?
— E, jašče skažuć, što ja ŭkraŭ niešta.

B. K. Dva vieršy papraviŭšy, drukujem, inšyja nie padchodziać — słabyja. Vidać, żyłka pisać vieršy ŭ vas jość, ale treba dobra zapaznacca z teoryjaj vieršavańnia.

J. B. Adzin vierš vaš z biadoj papałam moža i nadrukujem u nastupnym numary. Inšyja słabyja. Ahułam vam treba skazać toje-ž, što i B. K.

P. Š. Jak bačycie, drukujem. I vam treba nad vieršam mnoha pracavać.

V. Z. Dziakujem za viestki i za mataryjał. Karystajem. Nie zabyvajcie ab nas. Pryvitańnie vam!

V. J. Z vašaha listu karystajem, pišycie čaściej ab žyćci vašaha maładniaka!

P. S. Karystajem i dalej budziem karystać.

D. A. Bolš, bolš na padobnyja temy pišycie!

S. Ž. A ŭžo daŭno vy da nas nia pisali. Maładniak naš zatužyŭ pa vas!

Dzietki!

Paznavajcie biełaruskuju abecedu hraždanku!

A, a — А, а.	J, j — Й, й.	R, r — Р, р.
B, b — Б, б.	Ja, ja — Я, я.	S, s — С, с
C, c — Ц, ц.	Je, je — Е, е.	Ś, ś — СЬ, сь.
Ć, ć — ЦЬ, ць.	Ju, ju — Ю, ю.	Š, š — Ш, ш.
Č, č — Ч, ч.	K, k — К, к	T, t — Т, т.
D, d, — Д, д.	L, l — ЛЬ, ль.	U, u — У у.
E, e — Э, э.	Ł ł, — Л, л.	Ŭ, ŭ — Ў, ў.
F, f — Ф, ф.	M, m — М, м.	W, w, V, v — В, в
G, g — Г, г.	N, n — Н, н.	Y, y — Ы, ы.
H, h — Г, г.	Ń, ń — НЬ, нь.	Z, z — З, з.
Ch, ch — Х, х.	O, o — О, о.	Ž, ž — Ж, ж.
I i — I, i.	P, p — П, п.	Ź ź — ЗЬ, зь.

MAŁADNIACKAJA BIBLIATEČKA

cana

A. V. — Betlejka. Sceničny abrazok u vadnym akcie. Vyd. „Chryścijanskaj Dumki“ 0.20

Advažny Vincuk — Kazka ab rybaku i rybcy. Vyd. St. Hlakoŭskaha i J. Najdziuka 0.20

Advažny Vincuk — Hanuliny Kłopaty (Humarystyčnaje apaviadańnie vieršam). Vyd. „Bieł. Krynicy“ . . . 0.30

A. V. — Jak Kaziuk sabraŭsia da spoviedzi. Vyd. „Chryścijanskaj Dumki“ 0.30

A. V. — Kaziukova Žanimstva. Vyd. „Chr. Dumki“ 0.30

Андэрсэн Ганс—Хрыстыян — Казкі. Выд. Мін. Бел. Спраў. Коўна 0.50

Bahuševič Fr. — Dudka Biełaruskaja. Vyd. Bieł. nst. Hasp. i Kultury ŭ 30 ja ŭhodki śmierci Fr. Bahuševiča 0.30

Bahuševič Fr. — Smyk Biełaruski. Vyd. Bieł. Inst. Hasp. i Kultury ŭ 30-ja ŭhodki śmierci Fr. Bahuševiča 0.30

Bahuševič Fr. — Dudka Biełaruskaja i Smyk Biełaruski. Z krytyčnym narysam Ad. Stankieviča ab žyćci i tvorčaści Fr. Bahuševiča ŭ 30-ja ŭhodki Jahonaj śmierci. Vyd. Bieł. Inst. Hasp. i Kultury 1.00

Друцкі-Падбярэскі — Байкі, гумар і сатыра. Сшыток I i II. Выд. Клецкіна 1.20

Hadleŭski V. Ks. — Historyja Śviataja abo biblijnaja Novaha Zakonu. Vyd. T va Bieł. Kat. Vydaviectva . 1.50

Hadleŭski V. Ks. — Historyja Śviataja Staroha Zakonu. Vyd. T-va Bieł. Kat. Vydaviectva 1.00

Гарэцкая Л. — Родны Край. III i IV пасьля лем. кніга да чытаньня. Выд. Т-ва Бел. Школы 2.80

Hareckaja L. — Rodny Kraj. Č. I. Vyd. T-va Bieł. Školy 1.00

Гоголь М. — Тарас Бульба. Выд. Клецкіна. Ведамая расейская повесьць. На беларускую мову пераклаў Краўцоў Макар 1.50

Гушча Тарас — Казкі жыцьця. Выд. Клецкіна . . 0.75

Ядвігін Ш. — Бярозка. Выд. Клецкіна 0.40

Jöergensen J. — Prypovieści. Pierakłaŭ na biełaruskuju movu X. P. T. Vyd. „Bieł. Krynicy“ 0.25

Караленко Ул. — Сьляпы музыка. З расейскай мовы пераклаў Краўцоў Макар. Выд. Клецкіна . . . 1.50

Казячы Г. — Неба і зоры. Пераклад з расейкай мовы. Выд. Мін. Бел. Спраў. Коўна 0.30

Лёсік Я. — Ня ўсе-ж разам ягамёсьці. Выд. Бел. Выдавецкага Т-ва 0.40

Лункевіч В. — Закон жыцьця сярод жывёлаў і расьцін. Выд. Мін. Бел. Спраў. Коўна 0.60

Марк Твэн — Прынц і жабрак. Выд. Клецкіна . 1.50

Паўловіч С. — Сьвяшчэнная Гісторыя Старога Завету. Выданьне аўтара 1.00

Паўловіч С. — Першыя Зерняткі. Беларуская граматка для хатняга навучаньня. Выд. Я. Малецкага . . 0.50

Паўловіч С. — Пішы самадзейна. Разьвіцьцё навыку самастойнага пісьма. Выданьне аўтара 1.35

Праваслаўны Малітваслоў на царкоўна-славянскай і беларускай мове 0.50

Рубакін Н. — Расказы аб вялікіх падзеях розных часоў і народаў. Пер. Краўцоў Макар. Выд. Клецкіна 1.50

Sadok dla našych dzietak. Vyd. „Bieł. Krynicy" . 0.15

Сенкевіч Г. — Бартак Пераможнік. З польскай мовы пераклаў Краўцоў Макар. Выд. Бел. Выдав. Т-ва 0.80

Смоліч А. — Зорка. Часьць II. Беларуская граматка. Выд. Бел. Выдав. Т-ва 0.75

Stepovič K. Ks. — Hołas Dušy. Knižka da nabažen-stva dla Biełarusaŭ-Katalikoŭ. Vyd. II. Biełaruskaha Katalickaha Vydaviectva 0.50

Тарас на парнасе. Выд. Ст. Станкевіча 0.20

Талстой Леў. — Для дзяцей. Пераклаў з расейскага Краўцоў Макар. Выд. Клецкіна 1.50

Талстой Леў — Ад чаго зло на сьвеце і другія апавяданьні. Выд. Знамяроўскага 0.20

Талстой Леў — Ці шмат чалавеку трэба зямлі і другія апавяданьні. Выд. Знамяроўскага 0.25

Knižki možna vypisać z biełaruskaj kniharni „PAHONIA" — Vilnia, Zavalnaja 1.

Redaktor J. Poźniak — Vydawca Ks. Ad. Stankiewicz
Redaktar: J. Paźniak — Vydaviec: Ks. Ad. Stankievič

Białoruska Drukarnia im. Fr. Skoryny, Wilno ul. Zawalna 1—2.
Biełaruskaja Drukarnia im. Fr. Skaryny ŭ Vilni, Zavalnaja 1.

